

CAÇADORS
Isidor Cònsul

El dissabte del primer cap de setmana de desembre vam pujar a deixar un pessebre a la Torreta de Montsià i després, pels estreps de la Tenda i la Trencada, l'excursió va carenar la serra fins al prodigi de la Foradada: un bell itinerari, a cavall de la pedra i sobre un horitzó d'aigua, pel fil d'una clenxa de blancs calcaris perfumats de farigola i esquerps d'argelagues. Per la banda de llevant, teníem, a vista d'ocell, la fràgil meravella del Delta de l'Ebre i, sota nostre, amb un salt de quasi vuit-cents metres, es va anar obrint el camp de visió des de la Punta de la Banya fins al port del Fangar, a l'altre costat de la cinta del riu. Cap a ponent, des de la mateixa carena, l'esguard podia estendre's sobre la foia d'Ulldecona i la mola de Godall, per damunt de la qual treia un nas blau elèctric el massís dels Ports.

L'endemà tocava passejar l'entorn cultural d'Ulldecona: castell medieval, oliveres mil·lenàries i les pintures rupestres de la serra de Godall, al costat de l'ermita de la Pietat. Un cap de setmana rodó, dos dies esplèndids i lluminosos que no semblaven de desembre, un passeig per la història del neolític al món medieval i dos regals de la mare naturalesa: la visió aèria del Delta de l'Ebre i les oliveres mil·lenàries de la partida d'Arion, les més velles de les quals van ser plantades pels fenicis fa una mica més de dos mil anys.

Tot plegat tan exquisit, amable i civilitzat com vulgueu si no fos ... Exacte: si no fos la manca de condícia i criteris ecològics dels caçadors. El dissabte, pujant al Montsià, no calia seguir les marques del GR; n'hi havia prou anar buscant el color virolat dels cartutxos usats (vermells, blaus, verds i grocs), que els caçadors, impunes, havien deixat abandonats per tot el camí. Des de l'inici de la caminada fins a les ruïnes del mas del Comú, on diuen que de tant en tant hi pasturen bous salvatges, em vaig cansar de comptar-los: un centenar?, cent cinquanta? Tant costa d'arreglar-los després de cada tret? L'endemà, la història es repetia a tocar de les soques mil·lenàries de les oliveres: cartutxos per donar i per vendre, empastifant un paisatge que els mateixos pagesos tenen com una patena. Així ho vaig fer veure al guia que ens explicava la poderosa gràcia d'uns arbres que encara fruiten olives i oli mil·lenaris.

Mentre maleïa la deixadesa dels caçadors, recordava que el meu avi també n'era, però ell recarregava els cartutxos amb paciència en funció del que esperava

caçar: perdigons petits per a la guatlla, una mica més grossos pels dies de la perdiu i els conills. Clar que estic parlant de cinquanta anys enrere, quan la precarietat del temps i la migradesa dels recursos obligava a l'estalvi i a l'aprofitament de gairebé tot. Ara el pèndol és a l'altra banda, a la disbauxa del consum, al temps de matar tot el que és gras, sense cap respecte per la natura ni el medi ambient. Diuen que la societat del benestar fomenta l'estultícia i la manca de sentit de l'esforç. Ho deu fomentar tant, que fins arriba a aquesta incapacitat d'arreplegar la merda que anem sembrant sense mirar prim.

Isidor Cònsul